סבא צפרדע נשאר באגם המחייך

כתב ת.וו בורגס
צייר ה.קאדי

"הייתי רוצה לדעת איפה היה רמי הבונה במשך כל הקיץ" אמר יוסי החורפן "איש לא רואה אותו. כבר שלוש פעמים הלכתי עד הסכר הישן, אך לא היו שם מים ולא ראיתי גם אותו."
"הוא אמר שמצא שקע נהדר איפה שהו במורד, כשירד איתנו מהפלג הצוחק בקיץ" אמר אורי הצב "אולי הוא נחבא שם כל הקיץ."

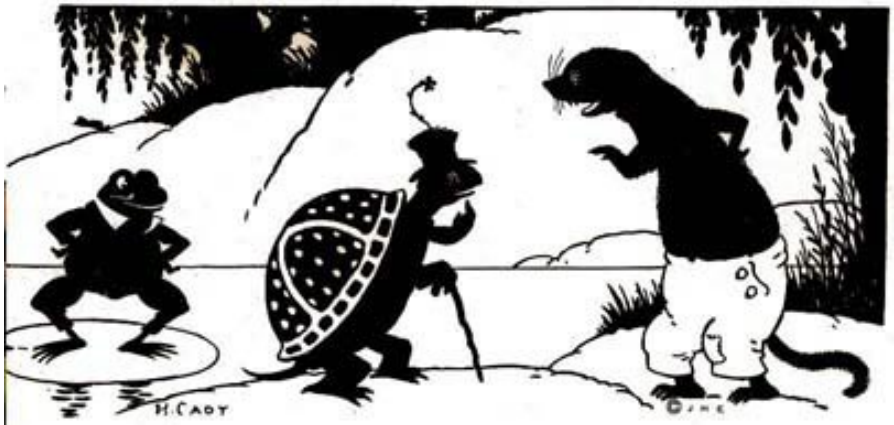

"ואולי לא!" ענה יוסי החורפן "אינך חושב שבכל הטיולים שלי לא הייתי רואה אותו?"
"ואולי הוא הלך לראות את העולם הגדול, כמו סבא הצפרדע" הציע גבי חולד המים..

"אם כך עשה, הוא יידע לא לעשות זאת יותר אף פעם" נהם סבא הצפרדע. כולם חייכו כי שעשע אותם לשמוע שוב את סבא הצפרדע מבטיח שהוא יודע את הכל על העולם הגדול, כשהם ידעו שבמציאות, למרות כל התרברבות שלו, הוא רק הציץ שם הצצה קלה. אך הם לא יכלו לשכנע בכך את סבא הצפרדע. לא, בשום אופן לא! הוא האמין שהוא ראה את העולם הגדול כולו ואין זה יכול להשתוות עם האגם המחייך הישן.

"טוב, אינני חושב שזה בכלל חשוב איפה שרמי הבונה היה במשך הקיץ" אמרה רינה הנמייה "חשוב שהוא במקום כלשהו ליד הפלג הצוחק ואומר שיעשה אגם חדש שם בתוך היער הירוק.
אינני מבינה למה האגם המחייך אינו טוב מספיק בשבילו. אבל אם הוא

רוצה לעמול כדי לבנות אגם חדש אין לי כל התנגדות. מעניין האם התחיל כבר לעבוד?"

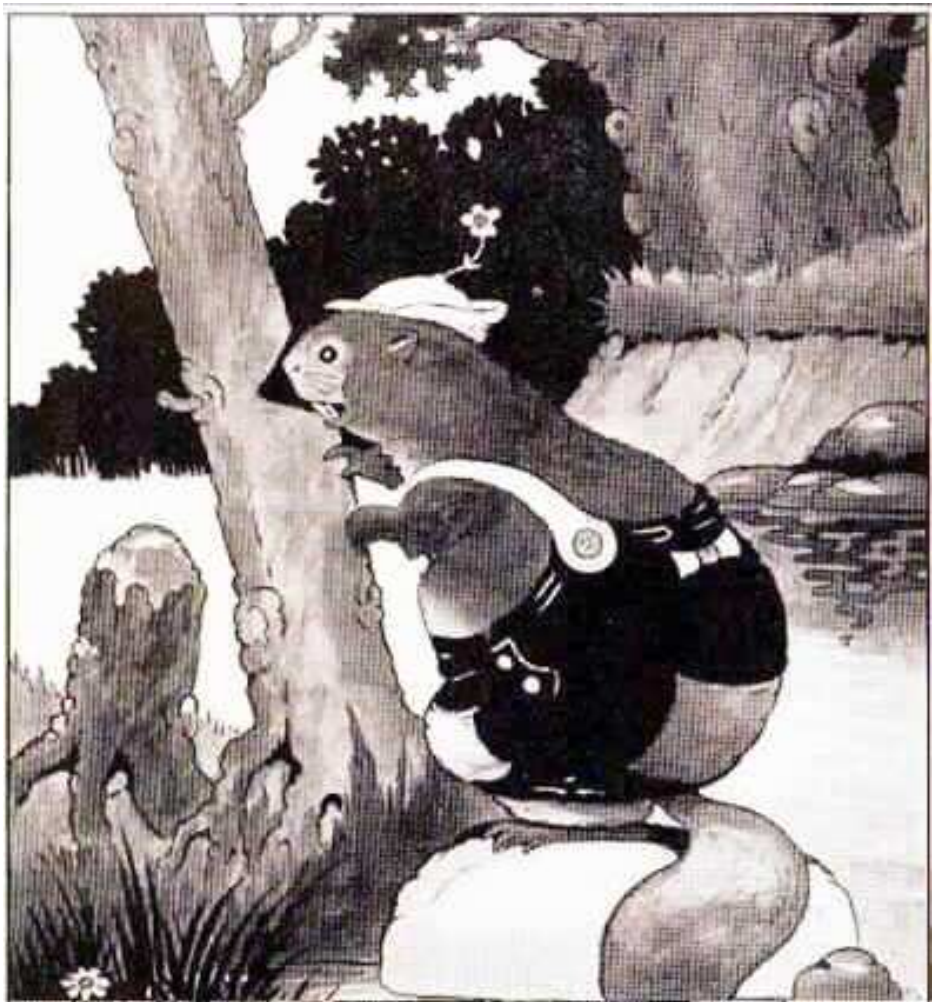

אורי הצב הביט בקפידה על שפת המים שם ישבה רינה ואמר: "דומני שכבר התחיל."
"למה אתה חושב כך?" שאל יוסי החורפן "לדעתי הוא רק רברבן ואמר שיפסיק את זרם המים בפלג הצוחק רק כדי להפחיד אותנו."

אורי לא ענה, הוא רק הצביע על שפת המים. כולם הסתכלו ולא האמינו כשראו קו רטוב לאורך החוף, שהראה כי המים כבר לא כל כך גבוהים כמו קודם. הם הביטו והביטו עם פיות פעורים ובאותו הזמן פני המים ירדו אפילו עוד קצת.

"אאאני חושב שששהוא באמת
התכוון לללכך והתחיל כבר לעבוד"
אמר יוסי החורפן באיטיות, כאילו
קשה לו להאמין בדבריו של עצמו.
"נראה לי שהגיע הזמן שנלך לשם,
לראות מה קורה."
הוא התחיל ללכת לאורך הפלג
הצוחק, וכולם השתרכו אחריו. זאת
אומרת לא כולם. כי סבא הצפרדע
נשאר. אורי הצב הביט אחורה ושאל:
"אינך בא איתנו?"

"לא" ענה סבא הצפרדע "הייתי טיפש רק פעם אחד, כשעזבתי את האגם המחייך. לא אעשה זאת יותר, יהיה מה שיהיה."

וכך הם עזבו אותו, כשהוא יושב על עלה גדול של שושנת המים ומביט על האגם המחייך הנעשה קטן יותר ויותר.

שקט מוזר היה מסביב. לא נשאר לו אף אחד לחברה מלבד כמה נינים של נינים שלו, הראשנים השוחים במים. אפילו דג השמך קפץ ועלה מול זרם הפלג הצוחק, כאילו הרגיש שמשהו מוזר קורה.

"חרררום! חרררום!" אמר סבא הצפרדע "זה איום ונורא! אני מקווה שרמי הבונה יעשה כפי שהבטיח לי ויתן למים לזרום שוב כאשר הם ימלאו את האגם החדש. ואם לא - אזי... אזי אני אשאר כאן בכל מקרה."